

NYÍRFALVI KÁROLY
A zsineg elveszett

*Eltűnsz, mint üvegmadár az ablakban.
 Szárnyai alatt szilánkok, bennük
 tükröződik félelemszitta arcod.*

*Nézd a macskát, hogy megnyúlt a nap felé,
 párkányon keresi a holdtöltét,
 fejét forgatva hogy élénkeskedik.*

*Ahogy ugrik, csikot húz a hold előtt,
 megkarmolja mélázó tekinteted
 zsinegét. Hosszú éjszakára készülj.*

*Az előtérbe szagok vezetik
 homályos lépteid, valami eldől,
 a konyha kövén kenyérmorzsa.*

*Váratlan vendég a jóság, feltépett
 ablak mögött vigyorog, nyest képében
 továbbáll, verítékben fürdik az éj.*

*Penészes kenyered ne add másnak,
 hirtelen támad a másnap, foltozd
 meg zoknidat, hasítsd tovább a lyukat.*

Körbe-körbejár

*Éjszaka utazom. A táj egynemű,
 csillámló víz borítja, a fák
 szálegyenesek, a drótokon madarak
 ülnek. Folyó ömlik a kerteken át,
 nem tudni, a ház épült ide, vagy a
 folyó nem ismeri útját a fákon,
 a bokrokon túl. A táj mozdul, a
 csónak mozdulatlan. A kar lendül,
 a szem utána fordul. Megrándul az
 ecset, kezded a festékbe ér.
 A véletlen alkot, a nap lebukik.*

*Páran állnak a megállóban.
 Páran állnak a túloldalon is.
 várnak páran a szoba sarkában,
 várják a másnapot. A sokszögű
 falak ölelésében két gúla és
 számlálatlan macskakő. Fenséges rend.
 Télen lehűt, nyáron perzsel, utálom,
 hogy már szinte szép. Kezem nyomán
 véreznek a fák, zöld nedv csordul a
 vágás mentén. Temetetlen a tél,
 zsengén dühög a tavasz.*

*Kis papucsok az ajtó előtt. Tiszta
 a levegő. A konyhában pisla fény.
 Úgy hagyták, vagy visszatérnek még.
 Van elég idő végiggondolni. Tehát
 cselekszem. A szó mindig az és annyi,
 amit és amennyit épp gondolok
 felőle. A drótokon madarak
 ülnek, a fák szálegyenesek, a táj
 egynemű, csillámló víz borítja.
 Éjszaka utazom.*